

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Tomáše Rychlého a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobkyně **JUDr. T. K.**, zastoupené Pavlem Uhlem, advokátem se sídlem Praha 5, Kořenského 15, proti žalovanému **ministru spravedlnosti**, se sídlem Praha 2, Vyšehradská 16, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15. 9. 2022, č. j. 11 A 10/2019 - 165,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 6 353 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce Pavla Uhla, advokáta.

Odůvodnění:

[1] Ministr spravedlnosti svým rozhodnutím ze dne 21. 11. 2018, č. j. MSP-31/2018-ORA-ROZ/3, zamítl rozklad žalobkyně proti rozhodnutí (předchozího) ministra spravedlnosti ze dne 14. 6. 2018, č. j. MSP-167/2017-OOJ-SZ/20 (ve znění opravného rozhodnutí ze dne 20. 11. 2018, č. j. MSP-167/2017-OOJ-SZ/26), kterým byla žalobkyně podle ustanovení § 10 odst. 4 zákona č. 283/1993 Sb., o státním zastupitelství (dále jen „zákon o státním zastupitelství“), odvolána z funkce okresní státní zástupkyně v Ostravě. Proti rozhodnutí o rozkladu brojila žalobkyně u Městského soudu v Praze (dále

jen „*městský soud*“) žalobou. Městský soud nejprve rozsudkem ze dne 15. 5. 2019, č. j. 11 A 10/2019 - 40, žalobu zamítl; ke kasační stížnosti žalobkyně byl tento rozsudek Nejvyšším správním soudem zrušen a věc byla městskému soudu vrácena k dalšímu řízení (rozsudek ze dne 19. 10. 2021, č. j. 3 As 176/2019 - 59). Následně městský soud rozsudkem ze dne 10. 1. 2022, č. j. 11 A 10/2019 - 95, obě rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. I tento rozsudek byl zrušen ke kasační stížnosti žalovaného rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2022, č. j. 3 As 20/2022 - 56, a věc byla městskému soudu vrácena k dalšímu řízení. Konečně, rozsudkem ze dne 15. 9. 2022, č. j. 11 A 10/2019 - 165, městský soud opětovně zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 11. 2018, č. j. MSP-31/2018-ORA-ROZ/3, a věc mu vrátil k dalšímu řízení; proti tomuto rozsudku brojí nyní žalovaný další kasační stížností.

[2] Městský soud nejprve zrekapituloval průběh předcházejícího správního řízení i řízení před správními soudy. V odst. 29 odůvodnění zopakoval závazný právní názor vyslovený kasačním soudem ve druhém zrušujícím rozsudku. Uvedl, že v intencích tohoto právního názoru se soustředil na zodpovězení otázky, zda byla žalobkyně vystavena ze strany tehdejší krajské státní zástupkyně v Ostravě neadekvátním zásahům do výkonu jejích řídicích pravomocí okresní státní zástupkyně, potažmo zda takové zásahy mohly reálně negativně ovlivnit výkon těchto pravomocí do té míry, že mohly být jedním z faktorů, které vedly ke konkrétním manažerským selháním, vytýkaným v rozhodnutích žalovaného.

[3] V tomto směru nejprve konstatoval obsah svědeckých výpovědí Mgr. M. O. a Mgr. B. B. (státní zástupkyně působící u OSZ Ostrava, které byly vyslechnuty v souvisejícím občanském soudním řízení – pozn. NSS), z nichž se podává, že mezi vedením KSZ v Ostravě a OSZ v Ostravě existovaly v letech 2016 až 2017 napjaté vztahy, okresní státní zastupitelství bylo podrobováno více dohledovým prověrkám; přístup KSZ k žalobkyni nebyl vždy profesionální, svědkyně O. jednání krajské státní zástupkyně vůči žalobkyni označila za nátlak a šikanu. Městský soud rovněž shrnul závěry, k nimž dospěly soudy v souvisejícím civilním řízení, ve kterém se žalobkyně domáhala proti České republice – KSZ v Ostravě zadostiučinění za vznik nemajetkové újmy. Městský soud zde zejména citoval pasáže odůvodnění rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 15. 9. 2020, č. j. 16 Co 86/2020 - 558, kterým byl změněn rozsudek Okresního soudu v Ostravě ze dne 27. 1. 2020, č. j. 26 C 250/2018 - 456, tak, že žalobkyni bylo zadostiučinění částečně přiznáno. Městský soud zdůraznil, že odvolací soud shledal žalobkyní uplatněný nárok co do základu důvodný, přičemž konkrétními případy podepřel svůj závěr, že žalobkyně byla v letech 2016 až 2017 ze strany tehdejšího vedení KSZ v Ostravě vystavena samoučelným projevům šikany či bossingu; podle názoru krajského soudu šlo o zneužití výkonu práv, které bylo vedeno snahou přinutit žalobkyni ke vzdání se funkce okresní státní zástupkyně. Ve svém souhrnu se jednalo o neoprávněný zásah do osobnostního práva žalobkyně na důstojnost, vážnost a čest.

[4] Následně městský soud shrnul právní úpravu vztahů mezi jednotlivými stupni státního zastupitelství, včetně úpravy dohledu (§ 12c až § 12e zákona o státním zastupitelství).

pokračování

[5] Dále městský soud konstatoval, že žalovaný v rozhodnutí o rozkladu připustil existenci averze mezi krajskou státní zástupkyní a žalobkyní, nedovodil však, že by z tohoto důvodu bylo možné usuzovat o podjatosti krajské státní zástupkyně, jako navrhovatelky v daném správním řízení; žalovaný uvedl, že okolnosti uvedené v návrhu na odvolání žalobkyně z funkce okresní státní zástupkyně odrážejí skutečnost a jsou proto procesně použitelné. Nejvyšší správní soud nicméně ve druhém zrušujícím rozsudku poukázal na nutnost zabývat se tím, zda žalobkyně nebyla ze strany krajské státní zástupkyně obětí pracovní šikany, potažmo zda by v případě jejího prokázání nebylo možné dovodit, že v jejím důsledku žalobkyně objektivně nemohla zvládat efektivní řízení jí svěřeného státního zastupitelství. K tomu městský soud odkázal na závěry plynoucí z rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 15. 9. 2020, č. j. 16 Co 86/2020 - 558, který žalobkyni přiznal finanční zadostiučinění za zásah do jejích osobnostních práv na základě zjištění, že mezi vedením Krajského státního zastupitelství v Ostravě a žalobkyní existoval od roku 2016 výrazně negativní vztah, pramenící z postupně se prohlubujících profesních neshod, a že v rámci dohledové činnosti byla od roku 2016 souběžně prováděna masivní kontrolní činnost plnění pracovních povinností, která nesla problematické znaky a výrazně ovlivňovala atmosféru na pracovišti žalobkyně. Upozornil, že Krajský soud v Ostravě blíže rozebrané konkrétní úkony krajské státní zástupkyně vůči žalobkyni (potažmo vůči státním zástupcům jí řízeného státního zastupitelství) označil za svévolný postup, užívající nedůstojné praktiky nadřízeného státního zastupitelství, kterými krajská státní zástupkyně zcela nepochybně oslabovala autoritu žalobkyně, jako vedoucí státní zástupkyně, a představovala ve svém souhrnu strategii, která vyústila ve vydání rozhodnutí o odvolání z funkce okresní státní zástupkyně. Souhrn jednání krajské státní zástupkyně Krajský soud v Ostravě posoudil jako zneužití výkonu práv ze strany nadřízeného státního zastupitelství a jako projev šikany či bossingu, který představuje neoprávněný zásah do osobnostního práva žalobkyně na důstojnost, vážnost a čest. Takový postup nelze legitimizovat jako reakci na zjištěné systémové nedostatky a ukončení výkonu funkce nelze dosahovat prostředky, které k tomu nejsou určeny.

[6] Na tomto základě městský soud uzavřel, že závěry plynoucí ze zmiňovaného rozsudku Krajského soudu v Ostravě jsou v přímém rozporu se závěry, k nimž dospěl žalovaný v obou rozhodnutích vydaných v dané věci; je proto nezbytné, aby byl tento rozpor v průběhu dalšího řízení náležitě vyjasněn. Městský soud zdůraznil, že žalobkyní navržené a soudem provedené důkazy vrhají odlišné světlo na skutkový stav, z něhož žalovaný v rámci napadeného rozhodnutí vycházel, neboť jednání žalobkyně bylo, či mohlo být, ovlivněno právě šikanózním jednáním její nadřízené, která podala žalovanému návrh na odvolání žalobkyně z funkce okresní státní zástupkyně. Intenzita tohoto jednání, zjištěná a podrobně popsána Krajským soudem v Ostravě v rozsudku sp. zn. 16 Co 86/2020, svědčí o hrubé zaujatosti nadřízené krajské státní zástupkyně, což ostatně žalobkyně uváděla již ve svém vyjádření k zahájenému řízení. Žalovaný se s jejím tvrzením o neobjektivním přístupu krajské státní zástupkyně nevypořádal, a omezil se jen na konstatování presumpce objektivní skutečnosti uvedených v návrhu na zahájení řízení. Z uvedených důvodů proto městský soud rozhodnutí žalovaného o rozkladu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[7] Rozsudek městského soudu napadá žalovaný (dále jen „stěžovatel“) z důvodů podřaditelných pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[8] Stěžovatel městskému soudu především vytýká, že nerespektoval závazný právní názor vyslovený Nejvyšším správním soudem v jeho zrušujících rozsudcích. Nejvyšší správní soud již v prvním zrušujícím rozsudku připustil, že (i) nelze *a priori* odmítnout tvrzení žalobkyně, že byla krajskou státní zástupkyní šikanována, přičemž (ii) pokud by se existence této šikany prokázala, bylo by nutné zabývat se tím, zda nemohla mít negativní vliv na schopnost žalobkyně řádně vykonávat své kompetence při řízení jí svěřeného státního zastupitelství; (iii) za určitých okolností by tak žalobkyně nemusela být odpovědná za vytýkaná pochybení při výkonu funkce vedoucí státní zástupkyně. Městskému soudu tak bylo uloženo zabývat se existencí tvrzené pracovní šikany a jejím případným vlivem na možnost řádného vykonávání řídicí činnosti žalobkyně. Ve druhém zrušujícím rozsudku kasační soud upozornil, že (i) Krajský soud v Ostravě se ve shora citovaném rozsudku k otázce pracovní šikany autoritativně vyjádřil, a (ii) jím vyslovené závěry mohou být relevantní i pro nyní projednávanou věc; (iii) městskému soudu pak nic nebrání, aby zmiňovaný rozsudek provedl jako důkaz, a zhodnotil relevanci těchto závěrů pro nyní projednávanou věc. Městský soud sice na ústním jednání konstatoval obsah svědeckých výpovědí Mgr. B. a Mgr. O. v řízení o žalobě, kterou se žalobkyně domáhala zadostiučinění za nemajetkovou újmu, uvedl i závěry vyslovené v rozsudku Krajského soudu v Ostravě, kterým bylo této žalobě částečně vyhověno, v odůvodnění rozsudku se ovšem omezil jen na konstatování těchto zjištění, aniž by provedl jejich reálné zhodnocení. V příslušné pasáži odůvodnění napadeného rozsudku (odst. 28 a 29) pouze převzal argumentaci Krajského soudu v Ostravě a Nejvyššího správního soudu (z jeho druhého zrušujícího rozsudku), aniž by konkrétně vyložil, v čem spatřuje rozpor těchto skutkových zjištění s názorem vysloveným k této otázce v rozhodnutí žalovaného. Nadto městský soud pouze uvedl, že konstatovaná šikana, zaměřená proti žalobkyni, *mohla* mít vliv na schopnost žalobkyně plnit řádně své povinnosti vedoucí státní zástupkyně.

[9] Současně stěžovatel upozornil, že v době, kdy ve věci rozhodoval, neměl k dispozici výše zmiňované rozsudky civilních soudů ani související spisový materiál. Nemohl se tedy se zjištěními, podávajícími se zejména z rozsudku Krajského soudu v Ostravě, vypořádat; za této situace měl zhodnocení těchto dodatečně zjištěných aspektů věci provést sám soud, což neučinil. Pokud městský soud uzavřel, že *„jednání žalobkyně bylo, či mohlo být, ovlivněno právě šikanózním jednáním její nadřízené, která byla navrhovatelkou v nyní posuzovaném řízení“*, měl se kromě samotné existence pracovní šikany žalobkyně zabývat především tím, zda tato tvrzená šikana byla způsobila ovlivnit stěžovatelem zjištěná pochybení žalobkyně. Městský soud nejenže takovou úvahu neprovedl, ale ani nevyslovil závazný právní názor, jak by měl stěžovatel po zrušení jeho rozhodnutí dále postupovat.

[10] Nerespektování závazného právního názoru, vysloveného kasačním soudem ve druhém zrušujícím rozsudku, spatřuje stěžovatel rovněž v tom, že městský soud vůbec nevypořádal žalobní námitku neobjektivního přístupu stěžovatele při rozhodování ve věci. K tomu stěžovatel uvedl, že důvodnost uvedené námítky zcela odmítá, neboť se pečlivě zabýval jednotlivými vytýkanými pochybeními žalobkyně; o tom ostatně svědčí i fakt, že v některých případech tvrzením navrhovatelky (krajské státní zástupkyně) nepřisvědčil.

pokračování

[11] Dále stěžovatel označuje jako vnitřně rozporný a nepravdivý závěr městského soudu, podle kterého se stěžovatel nevypořádal s otázkou tvrzené zaujatosti krajské státní zástupkyně (na základě jejíhož návrhu bylo řízení zahájeno). Zatímco totiž městský soud v odst. 50 odůvodnění svého rozsudku tvrdí, že se stěžovatel s touto námitkou žalobkyně nevypořádal a odvolal se pouze na presumpci objektivitu navrhovatelkou předestřených zjištění, v bodě 46 odůvodnění městský soud konstatuje, že se stěžovatel touto otázkou zabýval, ale zaujatost navrhovatelky neshledal. Stěžovatel zdůrazňuje, že existenci negativních vztahů mezi žalobkyní a krajskou státní zástupkyní výslovně reflektoval; nedovodil pouze, že by tato skutečnost mohla mít vliv na odpovědnost žalobkyně za vytýkaná pochybení při řízení svěřeného státního zastupitelství. Skutečnosti uvedené v návrhu (jimiž bylo odůvodněno jeho podání) považoval za objektivní popis reality, a proto z těchto skutkových podkladů při svém rozhodování vycházel.

[12] Stěžovatel má rovněž za to, že Krajský soud v Ostravě nevyslovil závěr, že by žalobkyně v důsledku pracovní šikany nemohla zvládat efektivní řízení okresního státního zastupitelství. V bodě 28 daného rozsudku nadto konstatoval, že opakované проверки prováděné na Okresním státním zastupitelství v Ostravě byly vždy řádně odůvodněny a byly vedeny na základě objektivních podkladů; nešlo tedy o samoúčelný nástroj šikany, ale o logickou reakci nadřízeného státního zastupitelství na pochybení odhalená předchozím výkonem dohledu. Městský soud převzal závěry Krajského soudu v Ostravě, aniž by zohlednil fakt, že civilní soud se věcí zabýval z pohledu (ne)existence zásahu do osobnostních práv žalobkyně, zatímco stěžovatel se zabýval výlučně vlivem případných zásahů krajské státní zástupkyně na (řídící) činnost žalobkyně ve funkci okresní státní zástupkyně. Vliv takového zásahu v uvedeném smyslu přitom nedovodil.

[13] Ve zbývajících částech kasační stížnosti stěžovatel nastoluje otázku časové korelace tvrzené šikany žalobkyně a vzniku jednotlivých vytýkaných pochybení její řídicí činnosti. Podrobně rozebírá jednotlivá vytýkaná pochybení žalobkyně z hlediska jejich časového ukotvení, respektive namítá, že nemohla časově korelovat s dobou tvrzené pracovní šikany. Současně vysvětluje oprávněnost opatření přijatých krajskou státní zástupkyní, kdy poukazuje na objektivní povahu jednotlivých zjištěných pochybení žalobkyně. Ve všech případech pak uzavírá, že zatěžování žalobkyně, označené v rozsudku Krajského soudu v Ostravě za soustavné a dlouhodobé, nemohlo vést (ani ve svém souhrnu) k takovému nátlaku na žalobkyni, který by vyvolal či ovlivnil porušení vytýkaných povinností. Shrnuje, že všechna pochybení žalobkyně konstatovaná v prvostupňovém rozhodnutí byla stěžovatelem objektivně zjištěna a náležitým způsobem popsána a doložena. Projev šikany či bossingu, který představuje neoprávněný zásah do osobnostních práv žalobkyně na důstojnost, vážnost a čest, konstatovaný v rozsudku Krajského soudu v Ostravě, nemohl vést k porušení povinností žalobkyně vyplývajících z její funkce okresní státní zástupkyně. V této souvislosti stěžovatel zdůrazňuje, že výše uvedený závěr potvrzují zejména časové údaje vztahující se k době vzniku žalobkyni vytýkaných pochybení a době zjištění těchto pochybení, respektive snahy Krajského státního zastupitelství v Ostravě o jejich nápravu.

[14] Žalobkyně ve svém vyjádření nejprve upozornila, že v řízení o kasační stížnosti již není možné vznášet nové právní argumenty, ledaže by šlo o polemiku s argumenty nově

vyslovenými krajským soudem. Z hlediska skutkového se pak v řízení o kasační stížnosti vychází ze skutkového stavu věci zjištěného krajským soudem. Tuto procesní restrikcí stěžovatel podle jejího názoru prakticky přehlíží. Pro danou věc je podstatné, že městský soud měl na základě dvou předcházejících zrušujících rozsudků kasačního soudu jasně vymezený rámec dalšího postupu – jeho úkolem bylo provést navržené důkazy a vypořádat dosud nehodnocenou žalobní námitku. Této povinnosti městský soud dostal. Stěžovatelem namítané odchýlení se od právního názoru Nejvyššího správního soudu je ve skutečnosti polemikou s výsledkem, ke kterému došel *nalézací* soud. Podle názoru žalobkyně nebylo nutné podrobně rozebírat, proč městský soud převzal závěry, k nimž dospěl Krajský soud v Ostravě; jestliže soudy v občanském soudním řízení dospěly k nějakým závěrům, jde o závěry závazné (byť vyvratitelně). Civilní soudy provedly obsáhlé dokazování, na jehož základě dospěly k závěru o pracovní šikaně žalobkyně ze strany krajské státní zástupkyně. Naproti tomu stěžovatel nevyužil možnost podrobněji zjišťovat tento skutkový aspekt věci, jakkoli na něj žalobkyně již v průběhu správního řízení poukazovala. Z tohoto pohledu tedy argument stěžovatele, že městský soud nevysvětlil, proč se přiklonil k závěrům (vysloveným Krajským soudem v Ostravě) odlišným od závěrů stěžovatele, nedává smysl.

[15] Žalobkyně za fakticky jedinou projednatelnou námitku považuje výhrady stěžovatele k tomu, že městský soud svůj závěr o vlivu šikany na možnost žalobkyně řádně vykonávat funkci okresní státní zástupkyně vyjádřil pouze podmíněně, aniž by sám tuto otázku postavil najisto. Podle názoru žalobkyně je ovšem závěr městského soudu nutno chápat tak, že došlo-li k hrubému narušení lidské integrity a důstojnosti žalobkyně (což plyne z rozsudku Krajského soudu v Ostravě), není již nutné postavit najisto, zda (a v jaké míře) se právě tato skutečnost podílela na vzniku pochybení vytýkaných rozhodnutím stěžovatele. V těchto případech nelze nalézt jednoznačnou odpověď na otázku, zda by ke vzniku vytýkaných pochybení žalobkyně došlo i pokud by nebyla vystavena pracovní šikaně. Pro věc je podstatné, že *„útok na důstojnost žalobkyně byl takové intenzity, že je výstup jím ovlivněný relevantně zpochybněn.“*

[16] Konečně, poslední část kasační argumentace rozebírající jednotlivá vytýkaná pochybení v kontextu období, kdy docházelo k projevům pracovní šikany, je podle názoru žalobkyně nepřipustná, neboť jde o polemiku se skutkovými závěry *nalézacího* soudu. Stěžovateli nic nebránilo navrhopvat v řízení před městským soudem důkazy, jimiž by mohl skutkové závěry soudu ovlivnit. Nadto jde o argumentaci demagogickou, neboť se zaměřuje na dílčí prvky šikany, která měla ale komplexní charakter.

[17] Ze všech uvedených důvodů proto žalobkyně navrhla, aby kasační stížnost byla zamítnuta.

[18] Vzhledem k tomu, že nyní projednávaná kasační stížnost je v dané věci již v pořadí třetí (z toho druhá podaná žalovaným), zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve otázkou její přípustnosti. Podle ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. je totiž nepřipustná kasační stížnost proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. Z obsahu kasační stížnosti, jak byl podrobně rekapitulován výše, je zřejmé, že stěžovatel městskému soudu

pokračování

vytýká právě nedodržení závazného právního názoru vysloveného kasačním soudem v jeho předcházejícím zrušujícím rozsudku, a to ve zcela konkrétních případech. Současně namítá nepřezkoumatelnost některých závěrů městského soudu; na tento důvod se z logiky věci procesní restrikce uvedená v § 104 odst. 3 písm. c) s. ř. s. rovněž vztahovat nemůže. Nakonec, stěžovatel polemizuje i se skutkovým hodnocením věci městským soudem; i v tomto rozsahu je kasační stížnost přípustná, neboť k této otázce kasační soud svůj závazný právní názor dosud nevyjádřil (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009 - 165; rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz).

[19] Nejvyšší správní soud proto přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2 s. ř. s.

[20] Kasační stížnost není důvodná.

[21] Nejprve se Nejvyšší správní soud zabýval namítaným nedodržením závazného právního názoru vysloveného tímto soudem v předcházejícím zrušujícím rozsudku, neboť důvodnost tohoto typu kasační námítky obvykle vede bez dalšího ke zrušení rozhodnutí krajského (městského) soudu.

[22] Namítá-li stěžovatel, že městský soud vůbec nevypořádal žalobní námitku neobjektivního přístupu stěžovatele při jeho rozhodování ve věci, jde o námitku zcela důvodnou. Nejvyšší správní soud ve svém předcházejícím zrušujícím rozsudku č. j. 3 As 20/2022 - 56 skutečně městský soud výslovně zavázal tuto (dosud nezodpovězenou) otázku vypořádat (v odst. 56 odůvodnění citovaného rozsudku). Je nepochopitelné, jak mohl městský soud opomenout tuto žalobní námitku vypořádat, a to zejména za situace, kdy byl závazný právní názor kasačním soudem formulován rozčleněním do samostatných bodů, ve snaze předejít opětovnému nevypořádání některých argumentů žaloby. I přes tuto důvodně vznesenou kasační námitku stěžovatele však není důvod napadený rozsudek rušit. Nelze totiž přehlédnout, že toto procesní pochybení městského soudu nemohlo být stěžovateli žádným způsobem na újmu. Jestliže soud nevypořádal některou žalobní námitku, fakticky tím (v rozporu se zákonem) zúžil množinu potenciálních důvodů ke zrušení napadeného správního rozhodnutí. Z logiky věci může takové pochybení městského soudu poškodit pouze žalobkyni, neboť nedošlo k vypořádání celého předmětu řízení vymezeného rozsahem a důvody uplatněnými v její žalobě; žalovaného (stěžovatele) nemohl tento vadný procesní postup na jeho procesních právech nikterak ukrátit.

[23] Jinými slovy, stěžovatel touto konkrétní námitkou nemůže dosáhnout pro sebe příznivějšího výsledku řízení o žalobě (kterým by bylo zamítnutí žaloby jako nedůvodné), neboť i kdyby nyní Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil jen proto, aby do svého následného dalšího rozhodnutí začlenil vypořádání dané žalobní námítky, pro stěžovatele by jako žalovaný správní orgán neměl takový postup z hlediska celkového výsledku soudního řízení žádný význam. Městský soud by totiž buď tento žalobní bod shledal důvodným a „připočetl“ by ho k jiným zjištěným důvodům vedoucím ke zrušení rozhodnutí stěžovatele, anebo by tuto námitku důvodnou neshledal, avšak stále by zde

existovalo jiné pochybení stěžovatele, pro které jeho rozhodnutí v soudním přezkumu neobstálo (tj. především nedostatečné zohlednění šikany či bossingu, kterému byla žalobkyně podle rozhodnutí civilního soudu vystavena; k tomu viz argumentaci zdejšího soudu níže). Jakkoli je tedy fakticky tato kasační námitka důvodná, z formálního hlediska je – s ohledem na koncepci tzv. subjektivní nepřipustnosti pro nemožnost dosáhnout příznivějšího výroku, respektive výsledku soudního řízení – nepřipustná. Relevantní újmu pro účastníka řízení je totiž nutné vždy posuzovat ve vztahu k věci samé, respektive s přihlédnutím k tomu, jestli pro sebe může dosáhnout příznivějšího výsledku soudního řízení (k tomu a k označené koncepci tzv. subjektivní nepřipustnosti v podrobnostech viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2020, č. j. 9 Afs 271/2018 – 52).

[24] Pokud stěžovatel dále namítá, že městský soud nerespektoval závazný právní názor kasačního soudu ani v otázce zhodnocení možných dopadů pracovní šikany žalobkyně na její schopnost řádně vykonávat řízení jí svěřeného státního zastupitelství (viz argumentace shrnutá v odst. [8] výše), s tímto názorem se Nejvyšší správní soud neztotožňuje. Je pravdou, že argumentace městského soudu k této otázce je velmi stručná. Městský soud pouze v odst. 47 odůvodnění doslovně zrekapituloval právní názor Nejvyššího správního soudu o možné relevanci zjištění týkajících se pracovní šikany žalobkyně pro danou věc, v odst. 48 a 49 shrnul závěry, ke kterým dospěl Krajský soud v Ostravě v rozsudku č. j. 16 Co 86/2020 - 558 (byť v odst. 48 citovaná pasáž odůvodnění nepostihuje plně *ratio decidendi* rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě) a samotné hodnocení skutkových zjištění plynoucích ze zmiňovaného rozsudku pro danou věc je uvedeno pouze v několika větách v odst. 49 a 50 odůvodnění. Samotnou argumentaci městského soudu v posledně uvedených bodech lze shrnout tak, že (i) provedeným dokazováním (zejména rozsudkem Krajského soudu v Ostravě č. j. 16 Co 86/2020 - 558) byla prokázána intenzivní pracovní šikana žalobkyně ze strany krajské státní zástupkyně, (ii) tato zjištění „*vrhají odlišné světlo na skutkový stav, z něhož žalovaný v rámci napadeného rozhodnutí vycházel*“, přičemž (iii) žalovaný (stěžovatel) se s touto otázkou (navzdory tomu, že byla žalobkyní ve správním řízení nastolena) řádně nevypořádal; proto (iv) je nutné, aby žalovaný rozpor mezi skutkovými východisky svých rozhodnutí a skutečnostmi zjištěnými v občanském soudním řízení odstranil, neboť (v) nelze vyloučit, že pracovní šikana žalobkyně mohla mít negativní vliv na její zvládání řízení státního zastupitelství. Přestože vypořádání této (v dané fázi soudního přezkumu) klíčové otázky by si jistě zasluhovalo ze strany městského soudu podrobnější a sofistikovanější argumentaci, lze konstatovat, že pokud jsou jeho dílčí závěry seřazeny výše popsáním způsobem, lze *ratio decidendi* jeho rozsudku identifikovat a označit za přezkoumatelné.

[25] Nejvyšší správní soud ve svém předcházejícím zrušujícím rozsudku městský soud zavázal (odst. 56 odůvodnění rozsudku č. j. 3 As 20/2022 - 56), aby zhodnotil možný dopad skutkových zjištění Krajského soudu v Ostravě do možnosti žalobkyně efektivně řídit jí svěřené okresní státní zastupitelství. Tomuto požadavku městský soud vyhověl, neboť z důvodů výše uvedených naznal, že žalobkyně byla obětí pracovní šikany ze strany krajské státní zástupkyně, přičemž nelze vyloučit, že tato šikana mohla mít vliv na její schopnost zvládat efektivně řízení okresního státního zastupitelství. Nebylo přitom nutné, aby se existencí pracovní šikany podrobněji zabýval, neboť tato otázka byla postavena najisto v nalézacím řízení vedeném před civilními soudy; Nejvyšší správní soud ostatně

pokračování

jasně uvedl, že ze závěrů rozsudku Krajského soudu v Ostravě č. j. 16 Co 86/2020 - 558, lze v tomto směru vycházet. Pokud městský soud ustal na závěru uvedeném v předchozí větě a neposuzoval sám, zda pracovní šikana či bossing, jimž byla žalobkyně vystavena, mohly reálně negativně ovlivnit její způsobilost efektivně řídit svěřené státní zastupitelství, jde o postup logický a správný. Jestliže se totiž žalovaný tímto skutkovým aspektem věci hlouběji nezabýval (k tomu viz dále), je zřejmé, že nelze jeho odpovídající skutkové závěry přezkoumat. Postup městského soudu, který z tohoto důvodu rozhodnutí žalovaného o rozkladu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, tedy ob stojí, neboť primárně se s možným vlivem pracovní šikany na jednotlivá vytykaná manažerská selhání žalobkyně musí vypořádat žalovaný (stěžovatel). Podstatné přitom je (jakkoli to městský soud výslovně nezmínil), že mezi Krajským soudem v Ostravě vymezeným obdobím, kdy byla žalobkyně vystavena pracovní šikaně, a obdobím, ve kterém se podle rozhodnutí stěžovatele žalobkyně dopouštěla manažerských selhání, existuje rámcová korelace (období let 2016 a 2017).

[26] Poukazuje-li dále stěžovatel na to, že v době rozhodování ve správním řízení neměl k dispozici výše zmiňované rozsudky civilních soudů ani související spisový materiál, a nemohl tedy zohlednit existenci pracovní šikany žalobkyně a její možné negativní dopady do řídicí činnosti žalobkyně, jde o argumentaci lichou. Předně, neinformovanost stěžovatele o tomto skutkovém aspektu věci není důvodem, pro který bylo zrušeno jeho rozkladové rozhodnutí. Tímto důvodem je objektivní zjištění, že jeho skutkový závěr, podle kterého sice mezi žalobkyní a krajskou státní zástupkyní nepanovaly v rozhodném období dobré vztahy, nicméně tento fakt neměl vliv na objektivitu skutkových tvrzení uvedených v návrhu na odvolání žalobkyně z pozice okresní státní zástupkyně, ve světle nově zjištěných skutečností neobstojí. Tento fakt by byl důvodem pro zrušení rozhodnutí stěžovatele i v situaci, kdy by objektivně o existenci pracovní šikany nemohl vědět. Tak tomu ale v posuzované věci nebylo, neboť minimálně indicie o negativním vztahu krajské státní zástupkyně k žalobkyni měl stěžovatel v době svého rozhodování k dispozici. Žalobkyně stěžovatele na (tehdy pouze tvrzenou) šikanu a negativní postoj krajské státní zástupkyně upozornila a v průběhu řízení i předložila kopii žaloby, kterou se za toto protiprávní jednání domáhala zadosti učinění (řízení skončilo vydáním rozsudku Krajského soudu v Ostravě č. j. 16 Co 86/2020 - 558).

[27] Co se týče tvrzení stěžovatele o vnitřní rozpornosti argumentace městského soudu, pokud jde o otázku (ne)vypořádání tvrzené zaujatosti krajské státní zástupkyně vůči žalobkyni ve správních rozhodnutích (viz odst. [11] výše), zde lze stěžovateli přisvědčit potud, že argumentace v odst. 46 a 50 odůvodnění napadeného rozsudku působí *prima facie* rozporně. Ve skutečnosti však městský soud své tvrzení, že se stěžovatel touto otázkou ve svém rozhodnutí zabýval (odst. 46), v odst. 50 odůvodnění rozsudku nepopřel. Uvedl-li totiž na závěr posledně zmiňovaného odstavce, že žalobkyně ve správním řízení argumentovala hrubou zaujatostí krajské státní zástupkyně vůči její osobě (což se potvrdilo po rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě) a „žalovaný se s jejím tvrzením o neobjektivním přístupu kárné návrhovatelky nevypořádal, když se odvolával na presumpci objektivitu“, neznamená to nic jiného, než že se stěžovatel s tímto argumentem vypořádal, avšak apodikticky, tedy nedostatečně. Toto konstatování není v rozporu s tím, co krajský soud uvedl v odst. 46 („Žalovaný v rozhodnutí o rozkladu popsal, že okolnosti uvedené v návrhu na zahájení řízení, které byly hodnoceny žalovaným, jsou objektivním odrazem skutečnosti

a jsou i procesně použitelné. Za této situace lze podle názoru žalovaného pochopit až osobní averzi žalobkyně k navrhovatelce, nicméně žalobkyní namítanou zaujatost navrhovatelky či podjatost správního orgánu, který ve věci rozhodl, ministr nedovodil.“). Ani tato kasační námitka tedy není důvodná.

[28] S tvrzením stěžovatele, že Krajský soud v Ostravě ve svém rozsudku č. j. 16 Co 86/2020 - 558, nevyslovil závěr, že by žalobkyně v důsledku pracovní šikany nemohla zvládat efektivní řízení státního zastupitelství, a že se věcí zabýval z pohledu zásahu do osobnostních práv žalobkyně, nikoli pohledem předmětu řízení vedeného dle § 10 odst. 4 zákona o státním zastupitelství, se Nejvyšší správní soud ztotožňuje. Právě proto se předestřenou otázkou bude žalovaný (stěžovatel) zabývat v novém rozhodnutí ve věci. Východiskem jeho úvah bude Krajským soudem v Ostravě prokázaná šikana a bossing, jimž byla žalobkyně vystavena; úkolem žalovaného bude posoudit v jednotlivých případech vytýkaných pochybení jejich časovou korelaci s obdobím této šikany a vyložit, proč (ne)měla vliv na vznik jednotlivých deficitů v řídicí činnosti žalobkyně.

[29] Právě tímto směrem se stěžovatel vydal ve své poslední kasační námitce shrnuté v odst. [13] výše. Zde je ovšem třeba upozornit, že tato argumentace (aniž by se Nejvyšší správní soud jakkoli vyjadřoval k její dostatečnosti a věcné správnosti) v nyní projednávané kasační stížnosti nemá místa. Jak již bylo vyloženo výše, úvahy tohoto druhu musí žalovaný nejprve vtělit do svého nového rozhodnutí ve věci; jejich případný soudní přezkum bude záviset na tom, zda bude nové rozhodnutí o návrhu na odvolání žalobkyně z funkce okresní státní zástupkyně napadeno žalobou, případně rozsudek městského soudu kasační stížností.

[30] Vzhledem k tomu, že z důvodů výše vyložených není kasační stížnost důvodná, Nejvyšší správní soud ji rozsudkem zamítl (§ 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.).

[31] Stěžovatel současně s podáním kasační stížnosti požádal, aby Nejvyšší správní soud přiznal kasační stížnosti odkladný účinek. Jelikož však kasační soud po provedení nezbytných procesních úkonů rozhodl bez zbytečného odkladu ve věci samé, odpadl důvod pro rozhodování o tomto procesním návrhu.

[32] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., ve spojení s § 120 téhož zákona. Žalovaný jako stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, nemá tedy právo na náhradu nákladů tohoto řízení. Ve věci měla úspěch žalobkyně, náleží jí proto náhrada nákladů řízení ve výši 6 353 Kč. Tyto náklady sestávají z odměny za zastoupení advokátem za dva úkony právní služby [§ 9 odst. 4 písm. d), ve spojení s § 7 bodem 5. vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)], a to 3 100 Kč za vyjádření ke kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu] a 1 550 Kč za vyjádření k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti [§ 11 odst. 2 písm. a) advokátního tarifu *per analogiam*]. S tím souvisí též náhrada hotových výdajů za tyto úkony v souladu s § 13 odst. 4 advokátního tarifu ve výši 2 x 300 Kč. Zástupce žalobkyně je plátcem daně z přidané hodnoty. O částku této daně ve výši 1 103 Kč (21 % z 5 250 Kč) se tudíž zvyšuje odměna a náhrada hotových výdajů zástupce

pokračování

žalobkyně. Celkovou částku ve výši 6 353 Kč je stěžovatel povinen uhradit k rukám zástupce žalobkyně do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. ledna 2023

JUDr. Tomáš Rychlý
předseda senátu